

Bir Tecrübe

– *Yadigar* · 11 Mart 2013

O günlerden biriydi, çarşamba...Ağlıyordu,koşuyordu kaldırımdan geçen insanlara aldırmadan, evinin yolunu tutmuştu.Gözlerindeki yaşı sildi önce anahtarı çevirdi

"Kahretsin" diye bağıyordu,bir yandan gözyaşlarının verdiği acıyla derin derin nefes alıyordu.Neyseki açılmıştı kapı,içeri girdi.Bir ses duyuldu içerden

"Yasemin sen misin?"

Gelir gelmez odasına giden yasemin elinde o çok sevdiği ayıcığıyla yatağında ağlıyordu.Kendisi gibi bir üniversite öğrencisi olan arkadaşı betülle aynı evi paylaşıyorlardı.Betül odaya doğru yürüdü kapıyı çaldı ve arkadaşını ağlarken buldu.

"Ne oldu canım neyin var neden ağladın bu kadar"

"Bitti betül,vazgeçtim ondan artık"

"Peki sana gitme demedi mi"

"Hayır başka ne bekleyebilirdim ki ondan,belki de istediği buydu."

"Aptal seni kaybettiğine yansın o." diyebildi en son betül

Uyumak istemişti yasemin belli ki konuşmaya mecali yoktu.Akşam olmuştu...Telefonuna baktı yasemin fakat ne bir mesaj ne bir arama hiçbir şey yoktu.*O kadar umurunda değilim senin diye mırıldanmıştı.Ne çok sevmişti onu ama canını bu kadar yakan bir adama ait kalamazdı,en azından o böyle düşünüyordu.Her şeyi olmuş neredeyse bir senelik büyük aşkı bitmişti,ağlamalıydı tüketene kadar kendini gözyaşı dökmeliydi.Onun düşündüğü buydu,doğru yaptığını biliyordu ama seviyordu işte o adamı.Vazgeçmişti ve belki bunu en başında yapmalıydı gerçi o hep en masumdu adama göre...Yatağından kalkıp mutfağa gitti yasemin,dolaptan yapacağı bir pasta için malzeme seçti.O her morali bozulduğunda pasta yapardı.Betül geldi bu sırada mutfağa

"ohh bugün ziyafet var desene"

Ortamı yumuşatmak istemişti kendince...Pek bir yararı olmamıştı.Deli gibi pasta yapıyordu yasemin bir iki üç...

Tüm komşuları doyuracak kadar fazla yapmıştı.Acısını unutmaya çalışıyordu.Ne mümkün...

Bir hafta,iki hafta,üç hafta derken bir ayı bulmuştu ayrılıkları.Yasemin o gün dersten sonra eve yürüyordu,ama önce halletmesi gereken birkaç işi vardı.Çantasında parasını ararken işte o fotoğraf gözüne çarpmıştı,ağlamasına sebep olan o fotoğraf...İkisinin fotoğrafı.Hiç konuşmamışlardı çarşamba gününden beri ayrılığa alışmaya çalışıyordu yasemin.Nefes almak istedi o anda koşa koşa sakin bir yer bulup oturdu,düşünüyordu.O adamı yaşadıklarını,aldatılışını,masum sevgisini.Kim bilir kaç defa kimlerle aldatmıştı.Bir de dürüsttü,aldattığını söylemişti ama yasemin ondan vazgeçmemişti içindeki o iyiyi bir tek o görebiliyordu ya da aptal aşkına yenik düşmüştü.O gün terketmeliydi onu yapmadı bekledi neyi bilmeden.Zaten onu onun sevdiği kadar hiç sevmemişti.Ve komik olan bunu da ona söylemişti.Geçmişinde kadınlardan tarafa yüzü gülmeyen bu adam aldatılmanın acısını hep o masum kızdan yaseminden çıkarmıştı.Adamın yazdığı şiirler bile hep o geçmişinde takılı kaldığı birkaç

kadınaydı.Ama Yasemin öyle çok sevmişti ki onu çaba gösteriyordu,elinden geleni yapıyordu ona geçmişini unutturmak için.Evet adam yasemini mutlu da ediyordu çok...tam onu sevdiğine inanıyordu bir yerden bir sorun patlak veriyordu ilişkiyi ayakta tutmaya çalışan hep yasemindi.Çok defa ayrılmışlardı ama en çok yasemin dönmesine karşılık adamın da döndüğü olmuştu...Evet belki adam artık aldatmıyordu ama yasemin tükenmişti her gün bir şeylere ağlıyordu sonunda vazgeçmişti işte.Doğru olan da buydu.Bir seçenek olarak yaşayamazdı.Hem adamın onu sevdiği belliydi ama deli gibi sevmiyordu yoksa neden geçmişine takılı kalsın ki bir insan?

Kafasındaki milyonlarca düşünceyle uzaklara bakıyordu yasemin.Meğer ne çok emek vermiş,ne çok sevmişti o adamı halbuki kimse yapmazdı bunu.O hep iyimser tarafından bakmıştı çünkü adam dürüsttü ve ona içini açmıştı kadınlar onun hayatındaki en büyük yaraydı ve korkuyordu belki de yaseminin de gitmesinden bu yüzden ona bağlanmamaya çalışıyordu belki...Bu ilişkinin olumlu hiçbir tarafı yoktu ama yasemin çok seviyordu.Belki de bu yüzden adamın düzelmesini beklemişti.Kim bilir...Yasemin bir saat bu düşüncelerle boğuşmuştu.Kitaplarını toplamış yürüyordu gözü o fotoğrafta.O sırada olan oldu...Gözünün içine bakmıştı adam bir iki dakikalık şaşkınlıktan sonra toparlandı ve sordu "acaba burda en yakın eczaneyi nerde bulabilirim"

yasemin tarif ederken adama o gözlerine bakıyordu,saçlarına ve elindeki fotoğrafa.

"Ağlamışsınız kötü bir şey mi oldu" adam yaseminle konuşmaya çalışıyordu ama onun kafasında binlerce şey dönüyordu bir anda titredi

"yok yok iyiyim biraz yorgunum" diyebildi.Yolun devam ederken adam yaseminin arkasından bakıyordu büyülenmiş gibi.Peşinden gitti adam,hızlanmaya başladı bir anda evinin önüne kadar geldi yaseminin omuzuna dokundu

"fotoğraf,düşürmüştünüz" dedi adam yasemin gülümsedi adama teşekkür etti tabi bu gülümseme içini ısıtmıştı adamın.

"bu arada kendimi tanıtmayı unuttum ben gökhan"

"ben yasemin" tanışmaları belki tesadüftü belki hayatın onlara gülümsemesi ama yaseminin şu anda aşkla uğraşacak dermanı yoktu gökhana o gözle bakmamıştı bile onun akli hala o adamdaydı.

"yeni taşındım buraya pek bilmiyorum annem rahatsız ona ilaç almam gerekiyordu,eczane arıyorum" demişti adam bir cevap istiyordu

"geçmiş olsun" dedi yasemin ona iyi günler dileyerek eve girdi,gökhan da eve gitmişti ilacı alıp...Gözlerinin içi gülüyordu bir yandan da fotoğrafı düşünüyordu sevgilisi olmalıydı o adam dedi içinden.Ama mutluydu o gün keyfini kimse bozamazdı,annesine bir çırpıda anlatıvermişti olanları şaşkın...Yasemin o gün biraz fazla yorulmuştu kendini yatağa attı...

Günler geçmişti.Gökhan her gün yasemini bulup onunla konuşmak istiyordu ama yasemin pek orali değildi çok yakışıklıydı gökhan.Yanıdan geçen her kız dönüp bakardı mutlaka.Öyle böyle yaseminin yüzünü güldürmeye başlamıştı gökhan.Sonunda onu buluşmaya ikna etmişti.Kağıt helva aldı ona bir de balon...Geziyorlardı şimdi gökhan heyecanlanıyordu yaseminle sohbet ettikçe daha çok ısınıyordu ona.Oturacak bir yer buldular.

"Sen yakışıklısın" dedi yasemin. bu iyi bir şey miydi kötü mü?

"Sen benim neden peşimdesin aylardır"

"Sana aşık oldum bunu binlerce kez söyledim,sen ışığın melek gibisin"

"Ben acı çekiyorum kalbimi tamir edecek bir aşk yok" dedi yasemin

"Ben edebilirim,canını acıtan o adamın aşkını yerle bir edebilirim.Seni gördüğümde evet bu dedim o prenses sensin çünkü ben ışığıyla aydınlanmadım kimsenin daha önce.Saçların o kadar güzeller ki aklıma geldikçe deliye dönüyorum."

"Sen bana göre çok yakışıklısın evet çok romantiksin beni etkiliyorsun ama aşk değil bu"

Evet peşinden koşmayı bırakmıyordu gökhan ona her gün yeni sürprizlerle geliyordu.Her gün annesine anlatıyordu yasemini.Mutluluktan uçuyordu gökhan...O gün kapılarına geldi ve açan yasemindi içeri davet etti onu ve gökhan konuşmaya başladı

"beni dinle meleğim...ben sana seni mükemmel şekilde yaşatırım demiyorum seninle kavga da edebiliriz küsebiliriz ama seni ağlatmayacağıma söz verebilirim.Ben sana olmayacak vaatlerde de bulunamam,sana kalbimi veririm ellerimi uzatırım sana şefkat gösteririm masumluğunu kirletmem.Ben seninle sadece sevgili olmam,evlenirim

Çok etkilenmişti yasemin.Onu evlenilecek bir kadın olarak görmesi onunla bir gelecek düşünmesi hoşuna gitmişti,o adamın düşünmediğinin aksine onu gerçekten istiyordu ve tuhaftı bunları söyledikten sonra karşısına çıkmadı yaseminin...Elinde dondurmalarla bir adam geliyordu uzaktan evet evet gökhandı bu gülümsemişti yasemin o yakışıklı çehreyi unutamazdı zaten.yanında yürümeye başladı ve dondurmanın tekini yasemine uzattı konuşmaya başladı

"beni merak ettin,bu adam niye görünmüyor dedin"

"nerden anladın" dedi yasemin

"çünkü beni gördüğünde titriyordun ve gülümsedin"

yasemin utanmıştı.Artık gülümsüyordu o adamın izleri silinmiş gibiydi çünkü onu mutlu eden çılgın bir aşık vardı ve ona bağlanıyordu o da.Sevgiliydiler artık yasemin de heyecanlanıyordu gökhan zaten yakışıklı bir adamdı ve artık yasemine daha da yakışıklı geliyordu.

Ve bir gün gökhanla buluştuklarında o adam karşıda göründü yaseminin gözlerine baktı ve yanındaki adama.Geçip gitti sonra.Pişman olmuştu her halinden belliydi.Gözleri kızarmıştı.Yasemin ona baktığında artık hiçbir iz kalmadığını kendine kanıtlamış oldu.Adam her akşam belli bir saatte evinin önüne gelip yasemini çağırıyordu ama yasemin istemiyordu çünkü soğumuştur artık.Adam kesinlikle bedenlerde yolculuk edip hiçbirinde yaseminin aşkının sıcaklığını bulamamıştı ve geri dönmüştü ama o kadın artık başka bir kalbi mutlu ediyordu hakeden birini...Aşkına sahip çıkmayan adam o aşka sahip çıkıldığını görene kadar aşkının değerini anlamaz.Kadın vazgeçtiğinde erkek o aşka geri döner ama her şeyin bittiği apaçıktır...Son gülen iyi güler dostlarım.Sevgiyle aşkla kalın...

Yadigar Köse